

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 16 (345)
2019. gada
22. septembris

Kardināla Nūmena izsludināšana par svēto – 13. oktobrī

Kardināla Nūmena vārds ir plaši pazīstams Rietumu reliģiskajās aprindās. Dzimis Londonā 1801. gada 21. februārī kā pirmais no sešiem bērniem baņķierim Džonam Nūmenam un Džemīmai Foudrinier. Studējot Ēlingas privātskolā no 1808. gada, vienpadsmit gadus vecais zēns jau sāka parādīt savas pirmās literārās dotības, sacerot runas un rakstus, kā arī piedaloties latīņu lugu dramaturģijās. Neskatoties uz finansiālo krīzi, kas lika tēvam pārtraukt ienesīgo darbu 1816. gada martā, vecākais dēls turpināja savas studijas.

Džons tika audzināts kā anglikāņu Baznīcas loceklis. Kā atzīmēja pats Nūmens, viņa vecāki piederēja pie Anglijas nacionālās reliģijas, kas izpaudās ne ritos vai ticības apliecinājumos, bet gan Bībeles lasīšanā. Jau no bērnības puiselis ar lielu prieku lasīja Bībeli, īpaši ar vecmāti vai krustmāti. Viņa bērnības gadus raksturoja spontāna reliģiozitāte un pat māņticība, par cik viņa iztēle

orientējās uz neredzamo garu pasauli. Tomēr tajos neiztrūka apziņa par morālo pareizību un personīgo Dievu, kas ir augstākais Likumdevējs un viszinošais Tiesnesis pat par visnoslēpumainākajām domām un darbiem.

Nūmena mazotnes rītos uzskatus iztraucēja vairāki neticīgo rakstnieku darbi, kuri sacēla jaunajā pusaudzī nenoteiktību ar savu virspusīgo reliģiozitāti. Palīgā nāca mācītājs Meijers, kas rekomendēja lasīšanai grāmatas par kalvinismu un evaņģēlismu. Tās nostiprināja Džonā jau mājajošo apziņu par Dieva īpašo klātbūtni un providences vadību. Bez tam viņa pieauga pārliecība, ka Radītājs pieprasa atbildīgu dzīves veidu dvēseles nemirstības labā. Pozitīvu lomu Nūmena reliģiskajos uzskatos sāka ieņemt dogmatiskie pieņēmumi. Sešpadsmit gadu vecumā viņš jau pamatoja ar Bībeles tekstiem katru Atanāzija ticības apliecības atzinumu.

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 22. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 25. svētdiena. Sv. Apustuļa Mateja dienas svinības. Draudzes svētki.

Vissv. Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions Svētd. skolas telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise. Pāvesta vizītes pirmās gadadienas svinības.

Par Mariannes Šmites veselību

Himna – Dievs, mēs Tevi slavējam.

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Inesi, Robertu, Ralfu, Rebeku Rūtiņiem un Ilzi, Artūru, Gabriēlu Mūrniekiem

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par Ilmāru, Elīnu un Letīciju Leiņām

Pirmdiena, 23. septembris. Sv. Pio no Pjetrelčinas, priesteris, piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par +Artu un +Arnoldu Labsvārdiem

Otrdiena, 24. septembris.

8.00 Sv. Mise par Oļega veselību un Pavlovu Rimoviču dzimtu mirušajiem

19.00 Sv. Mise slimnīcā - Biķernieki

Trešdiena, 25. septembris.

8.00 Sv. Mise par Stases Geņas

Pilkauskienes veselību

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 26. septembris.

8.00 Sv. Mise par Solvitas Jamontes veselību un dziedināšanu

Piektdiena, 27. septembris. Sv. Vincents no Paulas, priesteris. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par +Bronislavu Babānu; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 28. septembris

8.00 Sv. Mise par Lūcijas Straupenieces veselību un par +Eduardu Straupenieku

Svētdiena, 29. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 26. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”

09.15 Marijas Leģions Svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Ināru Vaivadi

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Jāņa Ozoliņa dziedināšanu un viņa ģimeni

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Induli Zaķi; par Kambalu ģimenes dzīvajiem un mirušajiem

Pirmdiena, 30. septembris.

Sv. Hieronīms, priesteris un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par “Kustību par dzīvību”

*Oktoobrī sākās Rožukroņa mēnesis.
Par Rožukroņa lūgšanu šajā
mēnesī pilnas atlaidas.*

Otrdiena, 1. oktobris. Sv. Terēze no Bērna Jēzus, jaunava un Baznīcas doktore. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Kristīni, Kārli, Elīzu, Kristiānu – veselību un sekmes mācībās; Rožukronis

15.00 Sv. Mise Gaiļezera pansionātā

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Trešdiena, 2. oktobris. Svētie sargeņģeļi.**Piemīņas diena.**

8.00 Sv. Mise par +Artu un +Arnoldu

Labsvārdiem un Rožukronis

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 3. oktobris.

8.00 Sv. Mise par + Vilhemu Ikaunieku un

+Armandu Gertneru un Rožukronis

Piektdiena, 4. oktobris. Sv. Francisks no Asīzes. Piemīņas diena.**Jēzus Sirds godināšana**

8.00 Sv. Mise par +Tumareviču Aleksandru Konstantinu;

Jēzus Sirds dievkalpojums un Rožukronis

Sestdiena, 5. oktobris**Jaunavas Marijas godināšana**

8.00 Sv. Mise par +Boļeslavu Gureviču un

Gurevviču dzimtas dzīvajiem un

mirušajiem; Rožukronis un veltīšanās J.

Marijas Bezvainīgajai Sirdij

Svētdiena, 6. oktobris.**Parastā liturģiskā laikposma 27. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana.****Vissv. Sakramenta adorācija**

8.00 Sv. Mise par Lejiešu ģimeni un lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Helēnu

Kaiseli; Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Helēnu

Kudiņu

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Kardināla Nūmena izsludināšana par svēto – 13. oktobrī*(turpinājums no 1. lpp)*

Reizē viņš pieņēma uz laiku vairākus viedokļus, no kuriem atteiksies vēlāk, piemēram, kalvinisma mācību par

cilvēka pievēršanos Kristum kā nemaldīgas izvēles norādī un zināmās aprindās izplatīto domu, ka pāvests ir Bībelē pravietotais antikrists. Pēdējo aizspriedumu ievērojami, kaut gan ne bez grūtībām, mazinās Nūmena iepazīšanās ar Baznīcas tēvu rakstiem.

1817. gada rudenī jaunais censonis uzsāka studijas Oksfordā, kur drīz vien ieguva atzinību par savu centīgumu un uzvarēja Trīsvienības koledžas deviņu gadu stipendiju konkursā. Lielāko dienas daļu Džons pavadīja pie grāmatām, lai gan atzīmes bija viduvējas. Galu galā viņš bija trīs gadus jaunāks par citiem savā programmā un viņa lasīšanas apjoms bija pārāk daudzpusīgs un savā ziņā pat neatbilstošs skolotāju prasībām. Bez tam, viņš uzņēmās palīdzēt mācībās arī citiem.

Savā aizņemtībā Nūmens neaizmirsta reliģiskās lietas. Viņš sāka iet pie svētā vakarēdiena un uzskatīja, ka to var darīt tikai dievbijīgi un cienīgi. Laika gaitā viņa nobrieda ilgas pēc kalpošanas Baznīcā. 1822. gadā Džons nolēma iestāties tā laika prestižajā Orielas apvienībā. Pēc ordinācijas par mācītāju 1824. gadā Nūmens divus gadus darbojās sv. Klementa draudzē, apmeklējot tās locekļus un rūpējoties par viņu garīgajām vajadzībām.

Šajā laikā Nūmens sāka attālināties no kalvinisma un evaņģēlisma, apzinoties, ka viņa pieredzei un pastorālām vajadzībām nepieciešami skaidri intelektuāli nosacījumi. Tos viņš neatrada valdošajās anglikāņu aprindās, kur, pēc viņa prāta, pārsvaru guva liberālais racionālisms, kas uzsvēra Dieva pazīšanu ar cilvēka prātu, atstājot novārtā noslēpumu, kristīgās atklāsmes pieņēmumus un dogmas vērtēja kā

personīgus uzskatus. Evaņģēlisti turpretim noraidīja objektīvas zināšanas par atklāsmi, balstoties uz emocionālismu un iekšējām jūtām.

Izšķirošs faktors Nūmena intelektuālajā un garīgajā attīstībā bija aizraušāns ar Baznīcas tēvu darbiem. Sākot ar 1824. gadu, viņš piekrita sarakstīt vairākus sacerējumus, kurus turpināja arī pēc tam, kad pēc diviem gadiem atstāja sv. Klementa draudzi un uzņēmas skolotāja pienākumus Orielā. Bez tā sauktajiem „universitātes sprediķiem” Nūmens aizvien vairāk pievērsās patristikai, reizē kalpojot kā vikārs sv. Marijas draudzē.

Nobeidzis grāmatu par ceturtā gadsimta ariņājiem (1832), Nūmens jutās saguris. Piedāvājums pievienoties paziņām ceļojumā pa Vidusjūras reģionu bija beidzot pieņemams.

Līdz šim Nūmenam bija ļoti ierobežotas zināšanas par 19. gadsimta norisēm Romas katoļu Baznīcā. Sešu mēnešu laikā viņam beidzot pavērās iespēja iepazīties ar katolicismu Itālijā un Maltā, kā arī ar pareizticību grieķu salās. Lielu iespaidu uz viņu atstāja mūžīgā pilsēta, kur līdzās ticīgo nepārprotamai dievbijībai apustuļu un mocekļu godam vēltūtajās baznīcās vīdēja pompozitāte un ārišķīgums. Nūmens centās izšķirt nepieņemamo „Romas katoļu sistēmu” un aizvien vairāk pievilcīgo „katolisko sistēmu.” Roma viņam toreiz šķita kā vieta, kur atrodams gan apokaliptiskais ļaunums, gan apustuliskās tradīcijas. Svētnīcu apmeklējumi izraisīja viņā mieru, kaut gan viņš vēl neko nezināja par Vissvētākā

sakramenta klātbūtni un norisēm Svētās Mises laikā.

Tuvējs kontakts ar Romas katolicismu neatkārtojās sekojošos divpadsmit gadus (1833 – 1845), lai gan Nūmena teoloģiskajos uzskatos izraisījās dziļš un pakāpenisks pavērsiens. Nūmens brošūrās publicēja protestantisma pamatkustībām neraksturīgos uzskatus: apustuliskās tradīcijas autoritāti, apustulisko pēctecību Baznīcas amata kalpojumā, reģenerāciju kristībā, Baznīcas redzamību un neatkarību no valsts struktūrām. Vēlāk lasītāji daudz populārākā veidā guva ieskatu apustuļu un

Baznīcas tēvu dzīvē un darbos. Šādi radās tā saucamā „Oksfordas kustība” vai „Traktariānisms” ar Nūmenu priekšgalā.

Publicētās atziņas vienoja pārliecība, ka Kristus Baznīca pastāv pasaulē redzamā veidā kā katoliska un apustuliska. Nūmens un viņa kolēģi uzsvēra, ka katoliskai Baznīcai ir trīs atzarojumi: pareizticība, Romas katolicisms un anglikānisms. Tie izriet no vienotās agrīnās Baznīcas. Pēc šīs teorijas anglikānisms pārstāv vidusceļu (via media) starp Romas katolicismu un protestantismu kā divām galējībām. Ja protestanti vērsās pret dogmām un koncilos ietverto ticības mantojumu, bet Romas katoļi pieņēma Bībelē nepamatotus papildinājumus pie skaidrās agrīnās Baznīcas mācības, tad anglikāņu tradīcija vispilnīgāk atbilst sākotnējam katoliskumam un apustuliskumam. Zināmās anglikāņu aprindās (*High Church*) uzskati par šādu „via media” pastāv līdz pat šim laikam.

(Nobeigums sekos)

Latvijas augstskolas atklāšanai – 100

Pirms 100 gadiem 28. septembrī durvis vēra vaļā Latvijas augstskola, kas vēlāk nosaukta par Latvijas Universitāti. Šajā mācību iestādē gadu gaitā izglītību guvuši izcili tautas dēli un meitas, paplašinot cilvēcisko iespēju robežas gan eksaktās, gan humanitārās zinātnēs. Prāts spējis iedziļināties atklājumos fizikā un ķīmijā, informācijas tehnikā un medicīnā, dabas resursu izmantošanā, sociālās un vēstures zinībās un, visbeidzot, ģenētikas un bioloģijas eksperimentos. Tāpat vērtīga bijusi filozofiskās un teoloģiskās domas attīstība.

Dievs Radītājs cilvēku aicinājis un apveltījis ar spējām attīstīt un pakļaut zemi; šī aicinājuma īstenošana virzījusi un priekšu attīstību cilvēka dzīves sektoros, kur progress kalpo kopīgam labumam. No otras puses, cilvēku mēdz nomākt bailes, ka tā radošo centieni un prātojamu rezultāti var tikt vērsti pret to pašu un pat var kļūt par savas destrūkcijas līdzekļiem.

Nemot vērā šos divējādos aspektus, universitātei ir izšķiroša loma, jo tajā izglītoti cilvēki vēlas attīstīt katru dzīves sfēru. Jājautā, kāda garīga uztvere virza universitātes metodes, lai tās turpinātu radošo procesu, kura rezultāti nevēršīsies pret cilvēku, kas to ievadījis.

Universitātei būtu jāorientējas uz šiem mērķiem, rūpējoties par cilvēku, par tā cilvēcību. Katram, kas šajā ievirzē pieliek savas zināšanas, spējas un centienus, būtu sev jāautā: kādā apmērā viņa darbs dara viņu cilvēcīgāku? Vai tas

dara cilvēcīgāku katru cilvēka dzīves aspektu? Vai dara to cilvēka cienīgu? Vai sasniegtā progressa ietvaros cilvēks patiesi kļūst labāks, tas ir, garīgi vairāk nobriedis, ar lielāku apziņu par savu cilvēka cieņu; ar lielāku atbildību, atvērtību citiem, īpaši trūkumcietējiem, vājajiem; ar lielāku gatavību dot un palīdzēt visiem.

Šādā plašā izpratnē zinātne jāizprot kā kalpošana cilvēcei. Citādi tā var viegli kļūt par tīri efektīvu finansiālu darījumu, līdz ar pilnīgu vienaldzību pret kopīgo labumu; vai vēl sliktāk: to var lietot kā līdzekli dominēt citus vai īstenot dažu cilvēku un sociālo grupu totalitāras ieceres. Zinātniekiem un studentiem būtu jāpārdomā, vai viņu pieņemamā vēlme pazīt vairāk zināšanu noslēpumus var būt

samierināma ar taisnību, solidaritāti, sociālo mīlestību un respektu pret cilvēka un tautas tiesībām.

Zinātnes kalpojums izraisa pienākumus ne tikai

pret cilvēku un sabiedrību, bet jo īpaši arī pret pašu patiesību. Zinātnieks nerada, bet gan pēti patiesību. Tā ir viņam atklāta tādā mērā, kādā viņš ir tai uzticīgs. Cieņa pret patiesību liek zinātniekiem un domātājiem darīt, cik vien var, lai patiesību vairāk izzinātu un to rūpīgi stādītu priekšā citiem.

Protams, radībai un sabiedrībai doti savi likumi un vērtības, kuras cilvēkam pakāpeniski jāatklāj. Šajā ziņā, tam jāatzīst metodes prasības, kas atbilst katrai zinātnes un mākslas nozarei. Tomēr, jāapzinās, ka vienīgais pareizais veids patiesības meklēšanā ir pētīt metodoloģiski un zinātniski, ievērojot morālās normas. Godīga vēlme pazīt

patiesību nevar nekad ignorēt to, kas tai pieder pēc būtības: pieņemt labu un ļaunu.

Šeit iet runa zinātnes autonomiju. Pašlaik tiek izvirzīts sauklis par neierobežotu brīvību zinātniskā pētījumā. No vienas puses, zinātnes jomām ir tiesības pielietot savas pētniecības metodes; no otras puses, nevar piekrist viedoklim, ka pētījumiem nav jābūt ierobežotiem. Vienu robežu novelk būtiska atšķirība starp labo un ļauno. Šo atšķirību pazīst cilvēka sirdsapziņa. Var teikt, ka zinātnes autonomija beidzas tur, kur zinātnieka godīgā sirdsapziņa pieļauj ļaunumu – ļaunumu metodē, produkcijā vai efektos.

Tāpēc tik svarīgi, ka universitātes neaprobežotos ar zināšanu došanu, bet gan, ka tajās tiktu veidotas arī sirdsapziņas.

Gudrība savā noslēpumā mājō ētiski veidotā sirdsapziņā un ne tikai zināšanu apjomā. Vatikāna II koncils norāda:

„Mūsu laikmetam šāda gudrība ir vajadzīga vairāk nekā jebkad agrāk, lai viss jaunais, ko cilvēki atklāj, kļūtu cilvēcīgāks. Pasaules liktenis nākotnē būs apdraudēts, ja cilvēki nekļūs gudrāki” (*Gaudium et Spes*, n. 15).

Pašreizējais globalizācijas process ne vienmēr sevī ietver pozitīvu attieksmi pret patiesu gudrību. Viens no draudiem, kas saistīts ar globalizāciju, ir neveselīga sacensība. Pētniekiem un zinātniekiem var likties, ka, lai izturētu pasaules tirgus sacensību – pārdomas, pētījumus un eksperimentus nevar veikt tikai ar taisnīgu metožu pielietošanu. Tos būtu jāpiemēro

ie-priekš noteiktiem mērķiem, sabiedrības ideoloģiskām prasībām, pat ja tas būtu cilvēktiesību pārkāpšana. Šādā perspektīvā patiesības prasību vietā izšķirošie kļūst „tirgus likumi,” kuri varētu viegli aplūsināt zināmus patiesības aspektus vai pat manipulēt patiesību, lai tikai to darītu pieņemamāku sabiedriskai domai. Šajā situācijā ir grūti uzturēt ētikas normas un novērst neattaisnotās metodes.

Universitāte nodod tālāk zināšanas, tomēr tai arī būtu jāmaca, kā izšķirt godīgas metodes zinātniskā pētījumā un kā drosmīgi noraidīt to, kas zinātniski iespējams, bet morāli nepieņemams.

To var sasniegt ar spējām jau

iepriekš paredzēt cilvēka darbu rezultātus un būt sirdsapziņā atbildīgam par izvēlēm konkrētā situācijā.

Zinātniekiem un studentiem vienmēr jāmacās paredzēt

aizsāktās attīstības virzienu un zinātnisko pētījumu rezultātus.

To visu būtu vieglāk izpildīt, ja pastāvētu ciešāka sadarbība un pieredžu apmaiņa starp zinātniekiem un teologiem, ja humanitārās zinātnes saņemtu pietiekošu finansiālu atbalstu tāpat kā eksaktās zinātnes, ja administrācijas, fakultātes un studentu vidū būtu lielāka sapratne par ticības un prāta attiecībām.

Latvijas augstskolas simtgade lai palīdz visiem saprast šīs iespējas un uzturēt labu gribu sadarbībā cilvēka un sabiedrības labā.

Mirdza Grigule - Kļava

(1924. gada 17. septembris
– 2019. gada 29. augusts)

Rakstniece, māksliniece un skolotāja

Kā maza meitene viņa bija ļoti vērīga. Viņai bija savi fantāzijas stāsti par tuvējo purvu un tā iemītniekiem. Mirdza vēroja dabu, pētīja vārdes un, gribēdama tās glābt, vilka ārā no mitras bedres pašu dārzā un brīnījās, ka tās atlēca atpakaļ.

Jau maza viņa gribēja “izsīties ļaudīs”, tādu teicienu noklausījās no tēva Viļa. Sēdēdama uz silta, izvārītu cūku kartupeļu katla vāka, viņa sarunājās ar mammu un vecāko māsu Zentu un sacīja: “Es kaut kas būšu un es ņemšu jūs pie sevis.” Tā arī iznāca. Viņa pati teica, ka viņa no ganu meitēna ir kļuvusi par rakstnieka Arvīda Grigūļa sievu (arī skolotāju, par rakstnieci un arī par mākslinieci kļuva tikai vēlāk).

Kad Mirdza sāka iet Neretas skolā, bija jāmācās Ticības mācība. Vakaros, kā jau daudzi bērni, viņa “nolūdzās” Dievu un noskaitīja Tēva reizi. Tēva reize palika mantojumā uz visu mūžu.

Mirdzas mamma Anastāsija Mieļec bija atnākusi kājām no Polijas, kur viņu bīdināja un ar viņu salaulājās Vilis Dāboliņš. Būdams strēlnieku gaitās viņš neprātīgi iemīlējās dziedošā katolietē, polietē. Juzovkā viņš cirkā, kā cilvēks no publikas, uzvarēja cīkstoni Bilbo un kļuva par cīkstoni Dalbo. Tad Anastāsija piekrita laulībām.

Anastāsija bija katoliete, bet Vilis luterāņu ticības. Trīs bērni, un Mirdza to skaitā, tika kristīti Eвангелiski luteriskajā

baznīcā. Anastāsijai bija mūža garuma sāpe par to, ka bērni nav katoļi un reti iet uz baznīcu. Anastāsija regulāri apmeklēja Romas katoļu Sāpju dievmātes baznīcu. Mūža beigās 92 gadu vecumā Mirdza konvertējās katoļticībā. Viņas mammas Anastāsijas ilgas pēc vienotas ticības piepildījās.

Mirdza Grigule, ar pseidonīmu Kļava, ir sarakstījusi 14 grāmatas gan bērniem gan jauniešiem, gan pieaugušiem. Ievērojamākās ir “Raibā vasara” un “Vāverēns Toms un viņa draugi”, ar kurām viņa ir kļuvusi par Pastariņa prēmijas laureāti. Uz profesionālu rakstīšanu viņu mudināja Arvīds Grigulis, bet nepalīdzēja, vērtēja gan (bez atlaidēm), reizēm izteica kādu padomu.

64 gadu vecumā Mirdza Kļava sāka gleznot. 2014. gadā kopā ar kinomākslinieci meitu Baibu Piku un mazdēlu Tomu Lucu sarīkota izstāde “Radīt prieks” Valsts arhīvā. Mūža nogalē 93 – 94 gadu vecumā viņa piedalījies trijās Mākslinieku Savienības izstādēs ar darbiem “Sīpoli”, “Ķirbis” un “Parafrāze – Rabarberi”. Viņa pati apraksta šā pamudinājuma atjaunošanos grāmatā “Kopā ar Arvīdu Grigūli un bez viņa”. Mirdza gleznoja "Mariju ar bērnu Jēzu", Marijas tēls viņai bija ļoti būtisks visu mūžu.

Cilvēki, kas viņu pazina arī lielā vecumā izteicās: cilvēks ar asu prātu, īpašu, diezgan asu humora izjūtu, nenogurstoši strādājošs, ar nerimstošu dzīvesprieku.

Baiba Pika, meita, Rīgas Strazdumuižas vidusskolas – attīstības centra Vizuālās un taustāmās mākslas, un Ētikas skolotāja

PAR LATVIJU UN BRĪVĪBU

Kā katra cilvēka dzīves gājumā, tā arī katras tautas vēsturē ir dienas ar izciliem notikumiem. Latviešiem tāds ir 1919. gada oktobra – novembra laiks, kad bermontieši lauzās uz Rīgu. Tad, kā no sapņu dziļumiem

cēlās augšā mūsu paaudžu upuru spēks, izpaužas karavīru neaizmirstamā varonība.

Varonis tomēr ir ne tikai tas, kas nebaidās mirt. Patiesībā varonis ir tas, kurš pirms došanās kaujā izcīna grūtu iekšējo cīņu, pārvar bailes, lai pēc tam ar asinīm apliecinātu tēvzemes mīlestību un veiktu varoņdarbus.

Cīņa vēl nav galā. Mums jābūt gataviem jaunai cīņai par Latvijas dēlu un meitu patieso brīvību. Būsim lepnī par savas tautas pagātni un notikumiem. Pieminēsim un godināsim varoņus, un lai mūžam nerimst jaunā paaudzē rosme un uzpurēšanās drosme, patiesa pašatdeve pēc Jēzus Kristus parauga un spēka. Tad mūžam būs dzīvs Lāčplēša gars un aizvien nemitēsies Latvijas patiesās brīvības aukas.

**Akcija 40 dienas par dzīvību
no 25. septembra līdz 3. novembrim**
Lūgums atbalstīt ar lūgšanām un gavēni, pieteikties arī uz klātbūtni pie Saeimas – 12 stundas dienā.

Lūgums sazināties ar Silvitu
(mob. 25342585)

Nozīmētais pāvesta nuncijs Latvijā

Petars Antuns Rajičs

(*Petar Antun Rajičs*)

Svēto Misi
katedrālē
svin
svētdien,
22. septembrī
plkst. 11:00

SVĒTDIENAS SKOLAS

NODARBĪBAS

uzsākas 2019.g. 29. septembrī,
svētdien

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt kristīti,
pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),

laulāties,

iepažīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

Alīnai – 90

(27. septembrī)

**Sirsnīgi
sveicam!**

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv

